

TRẦN TRỖ THÁI HÀ (Phan Ní Tồn)

TRẦN TRỖ THÁI HÀ

Ngày ở Việt Nam bắt đầu bằng một buổi bình minh
Hừng trên những ngọn cây mọc giữa lòng Hà Nội
Những ngọn cây lâu rồi chúng tôi không còn nghe một tiếng chim kêu
Cũng một ngày như thế
Giữa mảnh đất ngàn năm văn vật
Giáo xứ Thái Hà bị dã thú Công an rừng rùng vây chặt
Những gương mặt muôn đời vẫn ác
Mọc lên những con mắt đỏ lửa hiếu sát
Với gậy gộc, dùi cui man rợ bọn côn đồ hung hãn chồm lên tàn phá đền thánh Jérado
Miệng hô to khẩu hiệu cuồng đồ đòi giết các giáo dân, linh mục...
Quân bán nước mở những cuộc xâm lăng
Làm lệch đi đoạn đường núi sọ
Làm lệch mảng công viên thơm tho
Lệch cả chiều phập phồng nóng lạnh dưới phố

Ngày ở Việt Nam bắt đầu bằng một cuộc hành hương về tội ác
Bạo lực búng cả đất giáo xứ bằng xe ủi đất rì rầm
Đất khổ nạn giựt mình đất khóc
Trời vỡ toác một vực sâu thâm độc
Xé thịt da chúng tôi là những lần bánh nghiêng lặn qua
Xô ngả Phúc âm
Xô ngả lời cầu kinh rên rên sớm tối
Xô ngả Thánh ca từ miệng những con chiên vô tội
Và Chúa ở trên đỉnh nhà thờ buồn rầu nhìn xuống
Xé linh hồn chúng tôi là bóng xe cơ giới lên đồng
Búng tróc gốc, xô tường, lấp lối
Hàng rào cũ tàn phai nước gổ ngả rạp mình, hoảng loạn, xác xơ
Bức tường nơi giáo dân cầu nguyện cũng sụp đổ, ngổn ngang gạch đá
Nghe hoang phế đè lên nhau nước nở
Những cánh hoa Hà Nội run rẩy bay đi bỏ dưới trời mưa rơi những lời cay đắng

Nghe nói đất nước chúng tôi trải suốt một chiều dài lịch sử bằng những cái gọi là Độc Lập, Tự Do, Hoà Bình, Công Lý...
Nhưng nhìn vào lịch sử ba mươi ba năm ròn rả
Lịch sử những lớp người tham quyền cố vị
Lịch sử hận thù mang tham vọng đảng phái cá nhân
Bạo lực vẫn còn đó đón xảo trá lên ngôi
Đón độc tài, buôn dân, bán nước
Đón bắt bớ, đẩy ải, giam tù...

Ngày ở Việt Nam bắt đầu từ Tòa Khâm sứ và giáo xứ Thái Hà
Tiếng chuông giáo đường không còn bay lung linh trong nắng
Tiếng chuông lễ sớm không còn trôi thông thả, yên lành
Tiếng chuông chiều lễ không còn sức cứu rỗi

Từng hồi chuông bây giờ đang giống giả thất thanh
Người ngoại thể nghe cũng giựt mình thẳng thốt
Tiếng chuông bất an rung gọi giáo dân về
Trước áp bức gian nguy không hề sợ hãi
Trước bạo lực cường quyền nói lời khẳng khái
Những giọng người hào sảng lấp lánh nỗi đau thương
Những lời ca trầm thống bùng lên mạnh hơn cái chết
Những trái tim nhân từ rắn như đá tảng
Trong niềm tin và hy vọng họ có thể kết thành kim cương

Ngày ở Việt Nam bắt đầu bằng những ngọn nến sáng
Thắp Thái Hà đứng thẳng cùng ta đi
Ra khỏi Thánh đường đi vào lòng dân tộc
Súng kẻ hông vẫn đi đường Thánh giá

PHAN NI TẤN
Toronto 12/08